

JANA PRONSKÁ

SÚBOJ
S LÁSKOU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Copyright © Jana Pronská 2023
Cover Design © Juraj Šramko 2023
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2485-3

Venujem svojej rodine –
ľuďom, na ktorých mi najviac záleží,
ktorí naplňajú moje srdce láskou,
pokojom, radosťou a šťastím,
ktorí vždy pri mne stoja.
Ďakujem, že vás mám...

JANA PRONSKÁ

PROLÓG

DVORANA HRADU BYSTRICA praskala vo švíkoch. Ozýval sa z nej ohlušujúci rehot, krik a búchanie prázdnych čiaš o stôl, ktorým hodovníci privolávali spotených sluhov, aby im doliali víno.

Aj na nádvorí bolo plno a panovala tam bujará nálada. Teľa nastoknuté na ražni už bolo ohlodané takmer na kosť, chutná pečenka naplnila bruchá žoldnierov vyblakujúcich oplzlé pesničky, ktorí do seba liali korbele piva, tancovali a oblápali narýchlo zvolané slúžky i žiadostivé radodajky – tie dal Gregor priviezť zo všetkých hostincov v okolí.

A ony ochotne prišli, lebo nik neplatil tak štedro ako kapitán Bystrice a bratia Podmanickí.

Gregor z Turca sa na to hýrenie zhovievavo díval a aj sám si užíval prítulnosť milenky Barbory, ktorá mu sedela na kolenách, vystavujúc na obdiv bujnú poprsie. Dala si záležať, aby mal čo chytiť, keď mu ruky zabľúdili k jej vnadám, aj aby mal vždy plný pohár.

Aký to bol rozdiel oproti jeho vlastnej manželke, ktorá len zhrozene spínala ruky a vyvracala oči k ne-

besiam, keď sa jej chcel čo i len dotknúť! Bol takmer zázrak, že mu porodila syna, no čo z toho, keď ho obrátila na svoj obraz? Namiesto meča mu vnútila kríž a namiesto poriadneho brnenia mníšsku sutanu! Kým to stihol zistiť, už mu chystala vysviacku rovno u nitrianskeho biskupa, dnes už nebohého Štefana Podmanického.

Ešteže má Jána a Rafaela! Nahradili mu synov, akých chcel vždy mať – odvážnych, mužných, dokonalých rytierov, pred ktorými sa v posvätnnej hrôze sklonil ne jeden chlap, ba i celá družina. Bol na nich hrdý, taký hrdý, až sa nadúval ako kohút.

Chlapcov dostal do opatery, keď im zomrel otec, priamo od starého otca Ladislava, ktorý sa stal ich poručníkom. Odviedol dokonalú prácu. Triaslo sa pred nimi celé Považie, ba i Morava, azda ešte väčšmi než pred ich starým otcom, česť jeho pamiatke. Keď sa tam hore na nebesiach jedného dňa stretnú, zaiste mu vďačne potrasie pravicom.

Gregor blysol očami ku kozubu, kde sa nad kockami skláňala skupinka rytierov a hlučne povzbudzovala oboch bratov. Opäť hrali o najcennejšie kúsky z lupu, bratsky sa deliac podľa vrtochov šťasteny, a ani jednému z nich to neprekážalo. Aj tak všetky cennosti napokon skončili v ich spoločnej pokladnici, ktorú im závidel ne jeden veľmož a nepohrdol by ňou ani sám kráľ.

Nech sa bavia, pomyslel si a spokojne k sebe priťahol štedro obdarenú radodajku, ktorá natešene zvýskla.

„Aký si dnes zažiadaný!“ zachichotala sa, no pritisla si jeho ruku k hrudi, okato mu dávajúc najavo, že je pripravená.

„A ty vari nie, Barbora? Kráľovsky ti predsa platím, tá suma by roztúžila aj svätca!“ pripomenul jej posmešne, na čo ona iba zaklipkala viečkami prifarbenými uhlom. Nenamietala, nemala prečo. Ich vzťah mal jasné pravidlá, ktoré vyhovovali obidvom.

Keď sa Gregor konečne odhodlal opustiť sieň, noc už poriadne pokročila a zábava začala postupne upadať úmerne k množstvu vína, čo pretieklo hrdlami hodovníkov. Bujarý smiech utíchol, tu a tam sa ozvala hádka, oplzlé pesničky vystriedali ešte oplzlejšie. Bolo to tak vždy a nebolo na tom nič čudné. Bývalo aj horšie – keď tiekla krv a lietali päste.

Kapitán vstal, zavesil sa do svojej milenky a tackavým krokom zamieril k dverám. Pohľadom nevdojak zablúdil do kúta. Bokom od ostatných sedela pri kozube útla dievčina s nohami vyloženými na kláte, pri ktorej sa ako stráž chúlili dva ohromné psy. Neprítomne civela do ohňa, tu a tam si odhryzla z kusa pečienky a nenáhľivo prežúvala. Netrúfal by si odhadnúť, čo sa jej preháňa hlavou, no dianie okolo nej ju zjavne ani trochu nepohoršovalo.

Gregora pichol pri srdci osteň viny. Hoci mu už víno zamútilo myseľ, predsa si uvedomoval, že by tam nemala byť, nemala by sa dívať na to hýrenie a už vôbec by nemala byť jeho súčasťou.

Ibaže ona nie je ako iné ženy, došľaka! povedal si v duchu a snažil sa zaplašiť neodbytné výčitky.

Nenarodila sa v zlatej kolíske šľachtického sídla, ale rovno uprostred bojiska! Toto je Janika! Ich Janika! Hoci vyzerá ako chrúst, ktorého by poľahky rozpučil v dlani, zdanie klame. On to vedel najlepšie a s ním desiatky ďalších – vrátane Jána i Rafaela!

Otriasol sa, keď doňho roztúžená Barbora drgla, a keď sa jej zadíval do očí, v okamihu zabudol na dievčinu i na krátky záchvev prebudeného svedomia.

HRAD TÝČIACI SA NA VYSOKEJ SKALE nad riekou objímalo hlboké ticho brieždenia. Trblietavá hladina rieky v údolí bola pokojná, voda ticho šumela a pohľadzala kamenisté brehy i konáre prastarých vrb, ktoré sa k nej skláňali v nemej úcte. Odovzdávali jej svoje pozdravy, ktoré vlny niesli ktoviekam.

Ďaleko... Možno až na koniec sveta, zamyslela sa Janika a sfúkla z dlaní semienka púpavy, ktorá bohvieprečo osamotená zakorenila v skalnej pukline na hradbách. Dívala sa na ňu niekoľko dní, kým vypustila skromné lístky, potom zakvitla, a žiarila na šedivých skalách ako jagavý klenot, a dnes sa z nej stala páperová nádhera, ktorá rozšíri svoje potomstvo ďalej do sveta v semienkach plávajúcich v povetří a na riečnej hladine.

Janiku ten dych vyrážajúci obraz zakaždým očaril. Takmer každé ráno, keď sem na úsvite zavítala, našla si chvíľu, aby sa pristavila a vnímala nevýslovnú krásu.

su ranných zôr, keď sa slnko s ustupujúcou nocou driape nad končiare hôr a v tej nikdy sa nekončiacej bitke sa nebo farbí do purpurova.

Tu v samote a tichu, vysoko nad údolím a blízko k Bohu, nemusela nič skrývať, nad ničím rozhutovať. Bola tu sama so svojimi myšlienkami, tajnými snami a nádejami.

Okrem kvitnúcej púpavy ju prednedávnom prekvapili aj sokoly, ktoré si začiatkom jari postavili hniezdo tesne pod najvyšším chrličom východnej veže. Panebože, sokoly! Majestátne a vzácne dravce, za ktoré sa platí zlatom!

Pozorovala ich a strážila, a keď si bola istá, že párik sokolov sa stará o tri mláďatá, hneď vedela, ako s nimi naloží.

Aj v to ráno sa rozhodla, že ich skontroluje.

„Ach,“ vzdychla si, opretá o múr veže vysoko nad priepasťou. Stačil jediný chybný krok a padla by dolu do hlbokej rokliny – a bolo by po všetkom. Ibaže ona sa nebála vystúpiť aj tam, kde sa iným zberačom mláďat roztriasli kolená, a bola na to pyšná.

Trpezlivo vyčkala, kým s piskotom vyletí z hniezda párik sokolov, zakrúži nad hradom, vznesie sa do výšky a stratí sa z dohľadu. Až potom si okolo pása uviazala lano a opatrne začala liezť hore.

Bezpečne sa priblížiť k hniezdu mohla iba na brieždení, keď starostliví rodičia opustia svoje mláďatá a vyberú sa na lov. Nechcela ich zbytočne rušiť ani riskovať, že dospelé sokoly na ňu zaútočia.

Dievčina sa hákom zaistila na rímse, nakukla do

hniezda a tvár jej rozžiaril úsmev. Tri nádherné mláďatá, ktorým už čoskoro páperie nahradia pierka. Skôr než prvý raz vyletia z hniezda a stanú sa z nich lovcí, akým niet páru, si ich musí vziať.

„Ešte pár dní a prídem si po vás,“ šepla a niekoľko ráz ticho hvizdla, aby ju operence poznali a nezačali splašene pišťať.

Tešila sa na mláďatá, odkedy sa v Bystrici vzácne vtáky usídlili, a zaumienila si, že jedno, to najmocnejšie, ktoré najviac pišťať a strkalo do svojich súrodencov, bude patriť len jej. Jej je nikomu inému!

Opatrne zliezla nazad na cimburie a odtiaľ na ochodzu, kde ju trpezlivo čakali jej dva psy Lajla a Brazil, ktoré ju už niekoľko rokov sprevádzali na každom kroku. Pohľadila ich, šepla zopár pochvalných slov, až potom si z bokov odviazala lano a oprela sa o múr, čo jej siahal takmer po prsia.

S novým dňom sa prebúdzalo služobníctvo na hrade aj obyvatelia podhradia. Janika sa nikam sa nenáhlila. Z vrecka vytiahla jablko a zamyslene sledovala pltníkov, ako nakladajú tovar na plte z hrubých kmeňov stromov, počítala zhasínajúce sviece i tenké prúžky dymu stúpajúce z komínov domcov v podhradí.

Ihneď spozorovala, že sa k nej niekto blíži. Nastražené uši psov votrelca spoznali, zvieratá sa jej pritíslili k nohám a nespustili z neho zrak.

„Vitaj, Rafael!“ prehovorila a nenamáhalo sa obrátiť.

„Raz mi to tajomstvo musíš prezradiť, Janika! Ako, dopekla, vieš, kto prichádza? Vari si naozaj bosorka?“

zaškeril sa a neokúňal sa pred ňou došnurovať nohavice i tuniku, lebo si očividne ešte pred chvíľkou užíval v komnate vo veži. S kalným pohľadom a priveľmi ťažkými údmi sa zvalil na zem a chrptom sa oprel o múr. Snažil sa priateľsky načiahnuť ruku k psom, ale po varovnom zavrčaní si to rozmyslel. Bol opitý, no nie hlúpy.

„Čo ťa sem privádza v takú nekresťanskú hodinu? Vari ti najnovšia radodajka neulahodila?“ opýtala sa Janika posmešne a zároveň drsne. Necítila potrebu čokoľvek vysvetľovať, a už vôbec nie prezrádzať svoje tajomstvá, o ktorých sa medzi mužmi neraz viedli vášnivé dišputy, no len málokto sa jej opovážil spýtať priamo. A ak už to aj daktorý skúsil a bol príliš dotieravý, jej brat Jakub alebo aj Rafael ho jediným úderom päste poslal k zemi. A bolo po debate.

„Videl som ťa šplhať na vežu...“ ozval sa Rafael a zasekol sa v reči. Sťažka sa vyštveral na múr a zaprel sa oň, kníšuc sa zboka nabok, no po chvíli sa vzdal a zošuchol sa na zem. Viečka mu padali, jazyk sa plietol a Janika si pomyslela, že by bolo lepšie, keby zaľahol do postele a vyspal všetky čaše vína, ktoré mu otrávil telo i rozum. A ešte lepšie by urobil, keby predtým vliezol do kade s horúcou vodou a zmyl zo seba prach posledných dní i pach všetkých neviestok, ktoré cestou stretol.

„No a?“ spýtala sa a ustúpila. Psy cúvli tiež.

„Chcel som ťa len priateľsky varovať... Vondráš sa zastrájal, že ťa o tie sokoly oberie... dávaj si naňho pozor!“ zabľabotal a privrel viečka.

„Len nech to skúsi, vylúpnem mu oči a dám ich zožrať svojim psom!“ skríkla Janika, no Rafael už tvrdo spal – chrápal s bradou opretou o hruď. Vôkol neho sa vznášal odpudivý zápach.

„Fuj! Načisto si sa spustil!“ odpľula si, nechala ho tak a zišla o poschodie nižšie. Dvere do Rafaelovej komnaty boli odchýlené, očividne nepotreboval nič skrývať, ani ženu na lôžku, pri ktorej by otec Lucius len zopál ruky a celú noc by nad ňou odriekal modlitby, ani otvorenú truhlicu plnú ulúpených cenností, ktorými sa akiste chválil pred svojou milenkou, aby dosiahol, čo chcel. Ako vždy! Zažiadany blázon, ktorý stratil súdnosť.

Nahlas si vzdychla.

„Si vari prekvapená? Alebo nebudaj pobúrená?“ ozvalo sa jej za chrbtom a Janika sa otočila. Pokrútila hlavou, mysliac si svoje.

Jánov hlas bol tichý a znelo v ňom pohrdanie. Vošiel do komnaty, bez okolkov si z truhlice vybral najdrahšie cennosti a bolo mu jedno, že neviestka sa naňho pozerá. Nepochyboval, že odmenu už má dobre schovanú a z Bystrice odíde zabezpečená.

„Zmizni, ber sa odtiaľto!“ okríkol ju, keď si žena začala zhrňať zvršky, vlastným telom chrániac majetok, ktorý tej noci zarobila.

„Pôjdem, až keď ma pošle preč Rafael.“ Žena vykřivila ústa a opovržlivo si ho premerala od hlavy po päty, vôbec sa ho nebála. „Štekáš ako pes na reťazi, rytier, žeby ťa tá tvoja milienka dnes neuspokojila?“

„Pobehlice sú jedna ako druhá, kým ich niekto ne-

nájde plávať vo Váhu hore bruchom!“ precedil cez zuby.

Ani trochu nebol rád, že to všetko vidí a počuje Janika.

„Opäť si brata obral, Ján?“ opýtala sa dievčina posmešne a prstom ukázala na vak, ktorý zvieral pod pazuchou.

„A vari ho mám nechať, nech všetko prehajdáka s takýmito fľandrami?“ odvrkol a ukázal hlavou za seba.

„A čo keby si sa s ním radšej pohováral?“ neodpusťtila si otázku.

„Ja?“ vyštekol, pribuchol za sebou dvere a uprel na ňu pohľad, ktorým ju ihneď umlčal.

Ten pohľad bol tvrdý, vyčítavý, plný hnevu a nevraživosti, a zároveň z neho sálala istá nadradenosť, ktorou Ján mnohých – a Janika nebola výnimkou – prinútil, aby mu radšej išli z cesty, najmä keď mal zlú náladu.

Dvaja bratia, jeden ako druhý, a predsa takí rozdielni. Ako deň a noc.

Neuveriteľne sa na seba podobali, sťaby spolu rástli v matkinom lone, driečni, mohutní, hroziví. Rovnaké vysoké čelá a oblúky hustého obočia nad nebesky modrými očami, rovnaké čierne vlnisté vlasy zviazané do chvosta, ešte aj nosy mali rovnako zakrivené. Ľudia si ich často plietli a obaja sa na tom vraj od detstva zabávali. Dodnes sa kapitán Bystrice smeje na historkách, ktoré mu vyviedli ešte ako chlapci.

Keď Janika stála v ich blízkosti, prevyšovali ju tak-

mer o dve hlavy, a to nepatrila k drobným ženám. Jediné, čím sa bratia od seba líšili, bol Jánov až neprirodzene ľadový pohľad, v ktorom nebola ani štipka citu. Janika mala niekedy pocit, že ním dokáže človeka ochromiť, doslova z neho vysať život.

Mykla plecóm, odvrátila sa a snažila sa čo najskôr dôstojne vzdialiť.

„Nestaraj sa, do čoho ťa nič nie je, Janika,“ ozval sa napokon. „Radšej pátraj vo vlastnej duši, ak budeš usilovne hľadať, možno tam nájdeš niečo, čo ťa samu prekvapí! Nemala by si tu vôbec byť! A možno by si si konečne mala zaobstarať nejakú sukňu!“ zavolať za ňou.

Janika hodila rukou a chodbou zaznel jej smiech. Ničím ho nemohla väčšmi rozzúriť.

Nový deň mal pre mnohých hodovníkov trpkú príchuť. Po prehýrenej noci sa len horko-ťažko zviechali z postele a namiesto včerajšieho spevu a smiechu sa na nádvorí ozývali len trpiteľské vzdychy.

„Tak vám treba! Nemáte ani súdnosti, ani miery!“ zahundrala Janika popod nos, kľučkujúc pomedzi zmorených mužov. Od sluhu, čo vyšiel z kuchyne s košom čerstvých maslových posúchov, si jeden uchmatla a zamierila k dolným hradbám.

Psiareň stála pod baštou v predhradí, hneď vedľa stajní. Ozýval sa z nej hlasný brechot. Len čo zvieratá Janiku zacítili, predháňali sa, ktoré ju prvé privíta, už sa nevedeli dočkať potravy i výbehu po okolí.

Paholok Jurek na ňu čakal s vedrami plnými kostí a odrezkov mäsa.

„Ako sa tak pozerám, aj dnes moju svorku čaká po-

riadna hostina!“ zasmiala sa Janika a najprv vybrala najlepšie kúsky pre svojich dvoch strážcov, ktorí sa jej obtierali o nohy a trpezlivo čakali na svoj prídel. Potom nakrmila štence zavreté v koterci, oddelené od zvyšku svorky, a láskavo sa im prihovorila.

„No tak, zlatička, čoskoro vás všetkých vezmem na prechádzku, no dnes... dnes pôjdu iba niektorí z vás... Tí najstarší a najodvážnejší!“ rozhodla a vybrala štyri trojmesačné štence, o ktorých vedela, že sú už dostatočne silné, aby s nimi vládali držať krok.

„Po tom včerajšom hodovaní budú mať ešte týždeň plné bruchá,“ usmial sa chlapec s očami ako trnky, chudý sťa trieska, samá ruka, samá noha, ktorý rovnako ako ona vyrástol v Bystrici a po svojom otcovi prevzal dôležitú, vysoko cenenú prácu – starostlivosť o psy a operené dravce.

Janika ho mala rada, bol úslužný, poctivý a učentlivý, nikdy sa nestalo, že by zabudol na svoje povinnosti. Sľúbila mu, že ho naučí ešte viac, jedného dňa sa možno stane hlavným honcom a nahradí ju, tak ako ona nahradila svojho otca.

„Veď ony sa o seba postarajú aj samy, ak by bolo najhoršie,“ odvetila mu so smiechom a potľapkala ho po pleci. „Len ich stačí vypustiť! S kŕmením to však netreba preháňať, potom sa im lení behať a strácajú lovecké pudy,“ vysvetlila Jurekovi, ktorý jej doslova visel na ústach.

„Dnes pôjdeme za majstrom Ignácom, počula som, že sa už vrátil.“

Kým sa svorka štyridsiatich loveckých psov hltavo

křmila, Jurek osedlal dva kone. Do sedlového vaku vložil najmenejšie kusy mäsa a čakal na Janiku. Výbeh zavčas rána sa pre nich dvoch stal dennou rutinou, ktorú Janika vynechala len vtedy, keď s bratmi Podmanickými vyrazila na lup. Žoldnieri ju najprv odstrkovali, zlostili sa a ponosovali, vraj kto to kedy videl, aby zarovno s nimi cválala žena! Veď ich nikto nebude brať vážne a vyjdú na posmech! Presne to hovorili, Jurek to neraz začul. Najhorší bol rytier Vondráš z Hanej aj so svojou bandou. No aj tí veľmi rýchlo zistili, že Janika má niečo, čo oni nikdy mať nebudú, a ak ju vezmú medzi seba, získajú neoceniteľnú výhodu. Prestali zazeráť, prestali nadávať a Janika si získala rešpekt aj tých najobávanejších z nich – pravda, až na pár výnimiek.

Spodná brána sa otvorila, keď stráže začuli prenikavý hvizd, a potom už radšej odstúpili, lebo Janikovým psom sa nebolo radno stavať do cesty. V obrovskej rýchlosti a s vycerenými zubami prebehli okolo nich a oni sa s úžasom dívali, ako sa celá svorka rúti dolu strmým svahom k rieke a stráca sa v kúdoloch zvířeného prachu.

Jeden zo strážcov sa mimovoľne prežehnal.

JANIKA VIEDLA SVOJE PSY po známej ceste, ktorá sa kľukatila skalným návrším, obchádzala dedinu v podhradí a mierila k rieke so širokým brodom. Niektorí pocestní radšej využili služby prievozní-

kov, no ona takmer nikdy, a už vôbec nie počas horúceho leta, keď Váhom tieklo menej vody a príjemne chladila.

Len čo sa dostali na druhý breh, opäť popohnala koňa.

Po necelej hodine prudkého galopu Manínskou tiesňavou ju vo svojom domci srdečne, doslova s otvoreným náručím, privítal majster Ignác. Janika sa ho už nevedela dočkať. Niekoľko týždňov sa nevideli, lebo si ho vyžiadala jeho excelencia spišský prepošť. Spoznali sa ešte za čias kráľa Jána Zápoľského, ktorému Ignác pravidelne dodával cvičené dravce, a on mu za to udelil výsadu kráľovského sokoliara. Časy sa zmenili, no o sokoliarov a hornouhorské dravce bol naďalej veľký záujem, nech už bol pri moci ktokoľvek.

„Rád ťa zas vidím, dievča!“ zvolal Ignác a mocne ju objal, keď zoskočila zo sedla. „Aj moje dievčatá sa ti potešia! Vraveli, že si sa celý čas neukázala!“

„Nedalo sa, majster Ignác! Boli sme na Morave a potom na sliezskych hraniciach, vrátili sme sa len pred pár dňami, tak ako vy!“

„Takže je pravda, že v Bystrici sa opäť bujaro oslavovalo!“ nadhodil starec a Janika prevrátila oči.

„Ako kto!“ zatiahla veľavravne a hneď dodala: „Tak vám poviem, majster Ignác, keby dnes niekto napadol hrad, pobije ich lopatami, hádam okrem Jána by nik nebol schopný tasiť meč!“ priznala znechutene.

„A čo Rafael?“ opýtal sa zvedavo.

Pri spomienke na dnešné ráno si dievčina vzdychla a mávla rukou. „Škoda slov!“

„Vidím, že ti do svorky pribudlo zopár prírastkov!“ zahovoril majster a uznanlivo si obzeral zvieratá, čo si chladili bruchá i spenené pysky na plytčine.

„Hej, Aténa vrhla osem mladých a ďalšia sučka šesť...“

Zavesení do seba pomaly kráčali popri potoku a zhovárali sa o štencoch a ich výcviku, na ktorý už Ignác nemusel dohliadať ako kedysi, keď Janiku po smrti jej otca vzal pod svoje krídla.

„Ozaj! Mám pre vás prekvapenie, majstre!“ oznámila mu Janika a pohladila ho po zarastených lícach.

„Aj ja pre teba, Janika! Aj ja!“ dodal a zamieril k domu. Kývol rukou Jurekovi, aby sa k nim pridala.

Majster Ignác bol jedným z posledných, ktorí ešte pamätali starého otca Jána a Rafaela, biskupa Štefana Podmanického i bratříkov, aj panovanie veľkého kráľa Mateja Korvína. Svojho času bol hlavným rytierom v službách Ladislava Podmanického, jedného z prvých lúpežných rytierov na Považí, po ktorom remeslo prevzali jeho vnuci, no zároveň bol učiteľom a priateľom Janikinho nebohého otca baróna Adama z Lomnice, ktorý sa pridala k odboju a neskôr sa stal hlavným honcom Podmanických a kapitánom Hričova. Pochádzal z Brumova na Morave, a hoci netrpel núdzou, dal sa zlákať bratříkmi, a keď bolo bratřícke vojsko rozprášené, zaviazal sa Podmanickým a ich slobodnému životu, ktorému sa v tom čase nič nevyrovnalo.

Majstra Ignáca s jeho siedmimi krížikmi na chrbte a múdrosťou, ktorú za svojho života nadobudol, Janika vrúcne milovala, takisto ako i celú jeho rodinu a ich domov.

Ignác patril do tohto domca učupeného pod skalou v tiesňave, priam s ním zrástol. Bol ako to sivé rozoklané bralo navôkol, šedivé vlasy vytrčajúce spod čiapky so šnúrkami mal ledabolo zastrihnuté po pleciah, brada, takisto šedivá, mu siahala až na hrud', na dlhej ľanovej košeli opásanej konopnou šnúrkou nosil vestu lemovanú jazvečou kožušinou. Na bosých nohách mal sandále, ktoré dávno stratili pôvodnú farbu a ktoré menil za čižmy len v najtuhších mrazoch. Pokiaľ Janike pamäť siahala, nezmenil sa ani zamak. Na to, že cvičil dravce nesmiernej hodnoty, žil temer ako pustovník.

Rozhodol sa tak pred rokmi, po smrti jediného syna a potom aj nevesty, ktorá skonala po ťažkom pôrode a zanechala po sebe dievčatá, dvojčičky, obe telesne postihnuté a odmietané prostoduchými ľuďmi. Čo im však chýbalo na tele, bohato vynahradil bystrý um a pevná vôľa.

Majster Ignác hovorieval, že človeku k životu netreba drahé čačky, prepychové paláce ani zástup sluhov, ktorí by plnili jeho rozkazy a rozmary. Potrebuje len pokoj na duši, nič nie je dôležitejšie. Ak je spokojná duša, bude aj telo, aj myseľ. A on ten svoj pokoj našiel aj s rodinou a operenými dravcami na mieste, kam zabľúdil iba málokto.

Popravde, iba šialenec by si trúfol ohroziť muža